

μένη σφαῖρα τοῦ Φοίβου, δστις ἐπέρριπτεν ἔτι πλαγίου βλέμματος ἀκτίνα, ἐφαίνετο διχαζόμενη κατὰ πλάτος ὑπὸ τῆς μεταξὺ τῶν δύο τόξων εὐθείας διόδου τῆς υψηλῆς γεφύρας, ἥτις προέβαλλε μακρὰν ἐν τῷ δρίζοντι.

Ο Γαρόννης ἐκύλιε νωθρῶς εἰς τὰ ρειθρά αὐτοῦ λαμπυρίζοντα φήγματα χρυσῶν σπινθήρων, καθ' ὅσον δὲ τὸ ἀστρον τῆς αὐγῆς ἐταπεινοῦτο πόρω ἐκεὶ ἔνθα διεχαράττετο ἡ πολυσχεδὴς γραμμὴ τῶν ὑποκυκλῶν βουνῶν. Ο νεανίας ἡσθάνετο τὴν καρδίαν σφοδρότερον πάλλουσαν.

Οὕτω λοιπὸν ἔμελλε νὰ φθάσῃ Ἐκείνη μετὰ τρεῖς, μετὰ τέσσαρας τὸ πολὺ ὥρας, ἔμελλε νὰ ἡ ἔκει, ὑπὸ τὴν φιλόξενον στέγην, ὑφ' ἥν ἡ ἄγνη φιλία προσεκλεσεν αὐτόν, πένητα ἀνδρα, ὃν ἡ κόρη ἐκείνη τοσούτῳ σκληρῶς ἐνέπαιξεν· ἔμελλε νὰ ἐπανιδῇ τὸ πολυαγάπητον πλέσμα ὑπὸ τοῦ ὄποιου ζωηρῶς πεπληγμένη ἡ φυντασία αὐτοῦ, τῷ ἀνέπλαττεν ἀπαύστως τὰς θαυμασίας τοῦ κάλλους αὐτοῦ τελειώτητας.

Διὰ τὸ λοιπὸν μόνον Ἐκείνην πάντοτε ὠνειροπόλει, μονον Ἐκείνην πάντοτε διέβλεπε; μήπως ἡ "Ιλδα Βικέλεϋ δὲν ἦτο ἐπίσης λευκὴ τὴν μορφήν, ἡ δὲ κ. δὲ Ραμβέρ γλυκυτέρα καὶ μᾶλλον πολυθείγητρος, ἡ "Ιωάννα πεπλασμένη ἀρμοδιωτέρα πρὸς ζωηρὰν τοῦ πάθους διέγερσιν; — ἔτλλον οὐχ! Ἐκείνη μόνη, ἡ Λίνα, διῶν αὐτῶν ἔβασιλευε... Ἐπίσης λευκή, ἡ "Ιλδα, ἀλλὰ τίς λοιπὸν διέχρωσις θὰ ἡδύνατό ποτε νὰ παραβληθῇ πρὸς τὴν χροικὸν ἐκείνην, τρυφερὰν καμελίας χροικὸν, ἣν οὐδεμία ρυτίς, οὐδεμία ὑπέρυθρος κηλίς ἔβεβηλου; — μᾶλλον ἀξιέρχοστος ἡ Λευκή; ἀλλὰ μὴ εἶναι δυνατὸν τὸ θαυμάσιον ἐκείνο σῶμα νὰ μὴ περικλείῃ τὴν θειοτάτην ψυχήν; — ποθητότερά ἡ "Ιωάννα; — ναι, ἔτλλον ὁ "Ἐρως εἶναι ἡ διηνεκής ἀποθέωσις, ἡ υψηλὴ λατρεία ἐξεστηκίας ψυχῆς, λατρεία ἐπιδαφιλεύσουσα εἰς τὰς αἰσθήσεις μερίδα τῆς θείας εὐδαιμονίας, ἡ δημιουργεῖ!

(Μετάφραστις Κ. Λ. Π.).

(Ἀκολουθεῖ).

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΘΕΑΤΡΑ ΠΑΡΙΣΙΩΝ.—Η Αντεγόνη τοῦ Σοφοκλέους καὶ τὸ μέλος τοῦ Saint-Saëns.—Gwendoline. μελόδραμα εἰς πράξεις δύο καὶ τρεῖς εἰκόνας, ἐπη τοῦ Catulle Mendès, μίλος τοῦ E. Chabrier.—Bérénice τοῦ Ρανία.—ΧΡΟΝΙΚΑ.

"Ἐπὶ τῷ ἐκδόσει τῆς ἄρτι διδαχθείσης ἐν τῷ Γαλλικῷ-Κωμῳδίᾳ. Αντιγόνη τοῦ Σοφοκλέους κατὰ μέλος τοῦ ἐπιφανοῦς μουσουργοῦ C. Saint-Saëns, δστις μελοποιήσας τὰ χορικὰ τοῦ ἀριστουργήματος τῆς σοφοκλείου μούσης, ὡς ἐγκύψας ἐν τῷ μελέτῃ τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς μουσικῆς, ἐπειράθη ἵνα τὸ μέλος αὐτοῦ ποιήσῃ ὅσον ἔνεστι σύμφωνον πρὸς ἐκεῖνο, οὐ χρῆσις ἐγένετο ἐν τῷ Διονυσιακῷ θεάτρῳ, ὅτε τὸ πρῶτον ἔξετελέσθη ἡ ἀθάνατος τραγῳδία, καὶ αὕθις παρέστη

εἰς τὸ μέσον τὸ μέγα ζήτημα τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς μουσικῆς. Ο κριτικός ίδια τοῦ Temps τῶν Παρισίων ἀφιεροῦ εἰς αὐτὸ μέγα μέρος, σχεδὸν τὸ πῦριν τῆς ἐπιφυλλίδος αὐτοῦ τῆς Ιανουαρίου, οὐχὶ ἀσκοπον ἡγούμενος νὰ ἐκθῇ τὰ τῆς μουσικῆς κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Σοφοκλέους καὶ πῶς ὁ χορὸς προσηλθεν ἐκ τῆς διιθυραμβικῆς ἀρχῆς τοῦ ἐλληνικοῦ δράματος. Ἐκτίθοσι δὲ τὰ τῆς πρώτης ἀρχῆς τοῦ χοροῦ κατὰ τὰ Διονύσια καὶ οὐα τις ἐγένετο ἢ τοῦ Θέσπιδος μεταρρύθμισις διὰ τῆς προσθήκης τοῦ ὑποκριτοῦ, δι' οὓς εἰσῆχθη ἢ ἀρχὴν τοῦ διαλόγου, οἱ δὲ θεαταὶ ἀντὶ νὰ παρίστανται πρὸ τῆς παθητικῆς ἀφηγήσεως τοῦ μύθου, ἔβλεπον εἰς τὸ ἔξης αὐτὸν ἐν δράσει. Οὕτως ὁ χορὸς δύω ἔξετέλει ἔργα· ἀπόντος μὲν τοῦ ὑποκριτοῦ κατὰ τὰ μικρὰ διαλείμματα τοῦ δράματος, ἐστρέφετο πρὸς τὸ ἀκροατήριον καὶ ἀναλαμβάνων τὸ ἀρχαῖον αὐτοῦ διονυσιακὸν ἔργον ἐξέκεε τὰ αἰσθήματα αὐτοῦ δι' ἀσμάτων πλήρων λυρισμοῦ, παρόντος δὲ τοῦ ὑποκριτοῦ, παρηκολούθει μετ' ἐνδιαφέροντος, ἐστραμμένος πρὸς τὴν σκηνήν, τὴν πορείαν τῶν γεγονότων, δπως παρεντεθῇ αὐτοῖς ἐν ἀνάγκῃ, εἴτε ὑπὸ τὴν ιδιότητα συμβούλου, ἢ ἐμπίστου, εἴτε ως στοιχεῖον ἀπαραίτητον τῆς δράσεως. Παρατηρεῖ δ' είτα ὁ κ. Weber, λίαν ὀρθῶς, ὅτι ἡ σημασία τοῦ μέλους ἀπέναντι τῶν ἐπῶν ἵν δευτερεύουσα, ἐν ᾧ ἐν τῷ σημερινῷ μελοδράματι τὰ ἐπη τυθιάζονται τῇ μουσικῇ. Τοῦτο δὲ ἐκτενέστερον ἐξέθηκεν ὁ διαπρεπῆς διευθυντὴς τοῦ ἐν Βρυξέλλαις Βασιλικοῦ Ωδείου Γεναέρτι ἐν τῷ σοδῷ διτόμῳ αὐτοῦ συγγράμματι τῆς Ἰστορίας καὶ θεωρίας τῆς μουσικῆς ἐν τῇ ἀρχαιότητι. Μετὰ δὲ διλίγας λέξεις περὶ τῶν διαφόρων μουσικῶν δργάνων, διὸ ἐγίγνετο χρῆσις ἐν τῇ ἀρχαιότητι, ὁ κ. Weber λέγει, ὅτι ἔδει ἐπίσης καὶ τὰ κυριώτατα πρόσωπα ἐν τῇ Γαλλικῇ-Κωμῳδίᾳ νὰ ψάλωσιν ὡς ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ Σοφοκλέους, οὐχὶ δὲ μόνος ὁ χορός, μὴ λογιζούμενος ὅτι οἱ Ἐλληνες ἀναμψιόλως προσήφερον κρείττον τὰ ἀδόμενα ἐπη τῶν νῦν ἀοιδῶν καὶ τῶν χορῶν τῆς ἐποχῆς ταύτης. Ἀπήτησαν παρὰ τοῦ Saint-Saëns νὰ ποιήσῃ τὸ προσπίκον μέλος, οὐτος κάλλιον ἥγινετο νὰ προσπελάσῃ τοῖς Ἐλληνοῖς μᾶλλον τῶν ἄλλων μέχρι τοῦ νῦν ἐπιδιωξάντων τοῦτο. Ἐν τῷ προδόγῳ αὐτοῦ ὁ Saint-Saëns ἐκτίθοι τὸν τρόπον δι' οὐ συνετέλεσε τὸ ἔργον αὐτοῦ μετὰ τῆς δυνατῆς ἀκριβείας. Ο ὕμνος τοῦ ἔρωτος, ως εἴπομεν ἐν τῇ περὶ τῆς Αντιγόνης, ἐπη τιγόνης τοῦ Επιθεωρήσεις ἡμέραν ἐν προτέρῳ φύλλῳ τῆς Ἐβδομαδιαίας, εἴναι ἀπομήνησις δημοτικοῦ διματος τῆς Ἐλλάδος, δπερ ἀνέγραψεν ὁ τίνης Ἐλλάδα περιελθὼν Bourgault-Ducoudray. Ο κ. Weber παρατηρεῖ ὅτι ἔξεστιν αὐτῷ νὰ νομίζῃ ὅτι οἰστημερινοὶ Ἐλληνες καὶ τὰ ἀσμάτα αὐτῶν δὲν δημιούρουσι πλέον πολὺ πρὸς τὰ τῶν χρόνων τοῦ Σοφοκλέους. Καίτοι δὲ οὐδαμῶς ἀναπτύσσει τὸν γνώμην αὐτοῦ ταύτην, ἐξ ὃν δημως παρατηρεῖς ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Saint-Saëns εἰσηγένεντον, φανεροῦται ὅτι οὐχὶ εὐρεῖαν ἀποδέχεται τὸν ἀνομοιότητα ταύτην, ἀποκλίνει δὲ μᾶλλον τῇ τοῦ Westphal γνώμῃ, καθ' ήν οἱ ἀρχαῖοι Ἐλληνες ἐγίνωσκον τὴν ἀρμονίαν, ἢ τῇ τοῦ Γεναέρτη, ἀποδεκμένοις ὅτι ἡ μουσικὴ αὐτῶν ἡρείδετο ἐπὶ τῆς μονοφωνίας, σκώπτων πως τὴν γεγάλην ἐμπιστούντων τοῦ Saint-Saëns πρὸς τὸν βελγὸν μελοποιόν.

Από της σκηνής τοῦ ἐν Παρισίοις Μεγάλου-Μελοδράματος ἐδιδάχθη ἄρτι καὶ διδάσκεται ἡ *Gwendoline*, μελοδράμα εἰς πράξεις τρεῖς, οὗ τὰ μὲν ἔποι-θυσαν ὑπὸ τοῦ *Catulle Mendès*, τὸ δὲ μέλος ὑπὸ τοῦ Ἐμμανουὴλ *Chabrier*. Τὸ μελοδράμα τοῦτο ἐδιδάχθη μὲν νῦν τὸ πρῶτον ἐν Παρισίοις, ἀλλὰ πρότερον ἐδιδάχθη ἐν ἀλλοις θεάτροις. Οἱ *Chabrier* συνέθετο κατὰ τὸ 1877 ἐλαφρὸν μελοδραμάτιον εἰς πράξεις τρεῖς, ἐπιγραφόμενον *L'Etoile*, ἀλλὰ πρὸ αὐτοῦ εἰχε συντεθειμένον τὸ μέλος τῆς *Gwendoline* καὶ ἐδημοσίευσεν αὐτό. Τὸ ἔργον ἐδιδάχθη τὸ πρῶτον ἐν τῷ θεάτρῳ *Monnaie* ἐν Βρυξέλλαις κατὰ τὸ 1886, ἐν Κορδοβούῃ κατὰ τὸ 1889, ἐν Μονάχῳ κατὰ τὸ 1890, ἐν Λυών κατὰ τὸ 1893. Οἱ γῦθοις, δανικὸς ὅλως, κέντρον ἔχει τὴν ἀφοσίωσιν τῆς *Gwendoline* πρὸς τὸν ἑαυτῆς σύζυγον, ὃν βιάζει αὐτὴν νὰ φονεύῃ ὁ πατήρ αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ τὰς πάσαν καταβάλλει προσπάθειαν δπως σώσῃ αὐτόν. Ἐπὶ τέλους συναποθνήσκει αὐτῷ, συμψάλλουσι δὲ ὧραίαν διφδίαν. Πλείονα ἀγάλυσιν οὔτε ὁ χρόνος οὔτε ὁ κῶδρος ἐπιτρέπει ἡγίν, δι' ὃ σημειούμεθα μόνον ὅτι γενικῶς ἐπέτυχεν.

Ἐπὶ τῇ ἐπετηρίδι τῆς γεννήσεως τοῦ μεγάλου γάλλου τραγικοῦ τοῦ IZ' αἰῶνος *Pakína*, ἐδιδάχθη κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν ἐν τῇ Γαλλικῇ-Κωμῳδίᾳ ἐθίμῳ, ἐκ τῶν ἔργων αὐτοῦ ἡ *Bérénice*. τραγῳδία εἰς πράξεις πέντε. Ἡ διδασκαλία αὐτῆς ὑπῆρχεν ἔξοχος, πάντες δὲ οἱ κριτικοὶ ἐπιλεξαν τὸ ἔγκωμιον τῆς χαριέσσης *Partel*, τῆς ὑποδυσμαμένης τὸ πρωταγωνιστοῦν σρόσωπον ἔξαισιως. Ἰδίᾳ δὲ ἐξυμνεῖται ἡ χάρις καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια μεθ' ὧν εἶπε τοὺς ἔξης ωραίους στίχους :

Que le jour recommence et que le jour finisse
Sans que jamais Titus puisse voir Bérénice.
Et sans que tout le jour je puisse voir Titus !

Ταῦτά εἰσι τὰ κυριωτάτα τῶν ἔργων, ἅπερ ἐν τοῖς θεάτροις τῶν Παρισίων ἐδιδάχθησαν ἄρτι, ἀλλὰ πιλίν αὐτῶν εἰσι καὶ ἄλλα, ὡς ὁ *Napoléon*, διστις ἔθικε τὸ ιστορικὸν τοῦτο πρόσωπον ἐν τῇ ἡμεροσίᾳ διατάξει συζητοῦνται, δὲ καθ' ἑκάστην τὰ κατ' αὐτό, ἡ *Miss Dollar*, μελοδραμάτιον εἰς πράξεις τρεῖς, *Cousin-Cousine*, μελοδραμάτιον εἰς πράξεις τρεῖς τοῦ *Ordonneau* καὶ *Kéroul*, μέλος τοῦ *Serpente, Suzanne et les deux vieillards*, κωμῳδία, καὶ ἡ *Veuve κωμῳδία* τῶν *Henri Meilhac* καὶ *Ludovic Halévy*, ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν παραστάσεων τοῦ νέου θεάτρου *Comédie-Parisiense* καὶ ἄλλα.

ΧΡΟΝΙΚΑ. — Παρῆλθε καὶ ἡ ἑδομὰς αὕτη καὶ ὁ Fevrga οὕτω ἥλθεν ὅπως διδᾶξῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου Μηνηκατάκινων, καταληφθεὶς ἐν Αὐστρίᾳ ὑπὸ τῶν γιόνων. Οὐχ ἥττον τὰ τε θεωρεῖα καὶ αἱ ἔδραι τοῦ θεάτρου εἰσὶ πρὸ πολλοῦ κατειλημέναι, ἀναμένεται δὲ ἀνυπομόνως ὑπὸ τῶν σταυροδρομιτισσῶν μας.

Ἄλλος ἔκεινος διστις μᾶλλον ἀνυπομόνως πρέπει νὰ πειμενθεῖται εἴναι ὁ *Mouinet-Sully*, ὁ ἔξοχος τραγῳδός, οὗ ἡ ἄριξις γενήσεται, καθὼν ὑπολογίζομεν, περὶ τὰ τέλη φερούμενος ἦτε τὰς ἀρχὰς μαρτίου, διστις καὶ δέχεται συμβόλαιον μόνους τοὺς δύω πρώτους μῆνας τῆς ἔξαμήνου ἀδείας αὐτοῦ θὰ χρησιμοποιήσῃ ἐν Ρωσίᾳ, Αὐστρούγγαρικ καὶ Κωνσταντινούπολει, τοὺς λοιποὺς τέσσαρας πρωτισμένους εἰς περιοδείαν ἀνὰ τὸν Νέον Κόσμον. Ἡ ἡ οἱ *Mouinet-Sully* ἔρχεται εἰς Κωνσταντινούπολιν τοῦτο εἴναι γεγονὸς γηαντικόν.

— Στεγάζεται νῦν ἐν Ἀθήναις τὸ νέον Ἐθνικὸν Θέατρον. Τὸ θέατρον τοῦτο, κατὰ τὰς ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας, πληροῦ πάσας τὰς ἀνάγκας. Τὸ ὄψις τοῦ ὅλου κτιρίου εἴναι 21 μέτρων, καταλημβάνει δὲ αὐτὸν ἔκτασιν 2000 τετραγωνικῶν μέτρων. Κατηναλώθησαν δὲ μέχρι τοῦδε 90000 ὄναρτες σιδήρου, ἡ δὲ στέγη ἐστούχησε περὶ τὰς 40000 δραχμάς. Λοιπόν, μικρὸν καὶ θάλαξιμον κτίριον μεγαλοπρεπὲς θεάτρου, ἀλλὰ θάλαξιμον καὶ θέατρου, ἡ θάλαξιμον νέαν Ἀκαδημίαν ἄνευ ἀκαδημαϊκῶν, ἐνεκά μικροφιλοτιμιῶν; Ἄξιαν οὐδεμίαν ἀποδίδουμεν εἰς τὰ κτίρια, ἀλλὰ εἰς τὰ ἔργα· διαβλέπομεν δὲ ἀπὸ τοῦ νῦν ὅτι ἀναπτυχθήσεται μέγις κομματισμὸς ἐν τῇ ἐκλογῇ τοῦ διευθυντοῦ. Εἶναι λυπηρὸν τοῦτο. Χωρὶς οὐδενὸς ν' ἀρνηθῶμεν τὴν ἀξίαν, λέγομεν ὅτι ὁ κρείττων διευθυντής θάλαξιμον δέχεται, διστις μαχρὸν εὑρίσκεται τῶν πολιτικῶν κομμάτων. Άλιτεπει πλὴν βεβηλωθῆ καὶ τὸ θέατρον ὡςτὲ ἄλλα διὰ τοῦ πολιτικοῦ ἀνταγωνισμοῦ. Ὁ διευθυντής, καθ' ἡμῖντες εἴναι οὐδεδειγμένος, δὲς ἀνακληθῆ ἐκ τῆς εξορίας αὐτοῦ.

— Νέους θριάμβους αἱρεῖ, καθὼν γράφουσι τῷ *Neolόγῳ*, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἡ θητερά συμπολίτεις δεσποινὶς Αἰκατερίνη Βερώνη. Ἡ πρὸς τιμὴν τῆς καλλιτέχνιδος ταύτης δοθεῖσα ὑπὸ τὴν προστασίαν ἐπιτροπῆς προεδρευομένης τοῦ Ἐθνικοῦ εὐεργέτου καὶ προεδροῦ τῆς ἐλληνικῆσινότητος κ. Γ. Ἀβέρωφ παράστασις τῇ 21 φεβρουαρίου ἦν ἐνθουσιώδης. Ἐνδεκάκις καὶ πλέον προσεκλήθη ἡ καλλιτέχνις ἐπίτης σκηνῆς, διδάσκουσατὴν ἀθλίνατον *Adriana* τῆς *Leokoubrē* τοῦ *Scribe*, κάνιστρα δὲ ἀνθέων, ἐν οἷς καὶ ὑπὸ τοῦ διπλωματικοῦ πράκτορος τῆς Ἐλλάδος κ. Ἰω. Γρυπάρη, στέφανοι, ποιήματα καὶ ἄνθη καὶ πολύτιμα δώρα ἀφθοναπροστηνέθησαντη.

— Πρό τινων ἡμερῶν πυρκαϊά ἔξερράγη ἐν τῇ ἀποθήκῃ τῶν διακοσμήσεων (*décor*) τοῦ μελοδράματος τῶν Παρισίων, κειμένη ἐν τῇ ὁδῷ Richer.

— Ἡ Γαλλικὴ-Κωμῳδία ἔξελεῖται ἄρτι δύω νέους ἑταίρους ἐκ τῶν τέων ἐπὶ μισθῷ, ἥτοι τὴν δεσποινίδα Kalb καὶ τὸν κ. Laugier.

— Πρό τινος χρόνου ἡγγελθή ὅτι ἡ Σάρρα Bernhardt προτίθεται νὰ συγγράψῃ τὰς *'Aragumήσεις* αὐτῆς, νῦν ἀγγέλλεται ὅτι ἡ γηραιὰ καὶ ἐφημεράζουσα ἡδη συνέδεψε αὐτής ἡ Adélaïde Ristori πρωτεύειν αὐτὴν, δημοσιεύσασα ἐν τινὶ ἀμερικανικῷ περιοδικῷ συγγράμματι ἐπιγραφούμενῷ *The Ladies Home Journal*, ἥρθα ψέφοντα ἐπιγραφήν: Πῶς ἐγερόμητη ὑποκρίτεια.

— Ἡ πρώτη παράστασις τοῦ νέου δράματος, ὅπερ ἔχει ἵνδικὴν ὑπόθεσιν ἐπιγράψεται δὲ *Izeyl* τῶν παιητῶν τῆς Γριελίδος Armand Silvestre καὶ E. Morani ἔρισται ἐν τῷ Renaissance τῇ 31)12 δεκεμβρίου. Ως γνωστὸν τὸ κύριον πρόσωπον ὑποδιθήσεται ἡ Σάρρα Bernhardt.

— Ἐν Chelmsford τῆς Ἀγγλίας κατητρέσθη πλήρης ὁργήστρα ἐκ πεντήκοντα προσώπων πάντων γυναικείων, ἐν δὲ τῷ Palmer's Theatre τῆς Νέας Υόρκης ἐδιδάχθη κωμῳδία τοῦ Σαικιστρού, τῆς πάντα τὰ πρόσωπα καὶ αὐτὴν τὰ τῶν ἀνδρῶν εἴχον γυναικεῖς. "Ο Σαικιστρός εἶδε καὶ τὰ γυναικεῖα πρόσωπα τῶν δράματων αὐτοῦ παιζόμενα ὑπὸ ἀνδρῶν, σύδεπτος δὲ θάλαξιμον εἴχει τοῦ γυναικείου. "Ο Σαικιστρός εἶδε καὶ τὰ γυναικεῖα πρόσωπα τῶν δράματων αὐτοῦ παιζόμενα ὑπὸ ἀνδρῶν, σύδεπτος δὲ θάλαξιμον εἴχει τοῦ γυναικείου.

*Οδ. Ἀνδρεάδης.

·Ο διεύθυντος ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ